

соціономічної діяльності. Емоційна готовність до професійної діяльності є провідною властивістю професійного становлення, яка характеризує його результативність.

Отже, розвиток емоційного інтелекту є важливим чинником професійного становлення майбутніх фахівців юридичних професій. Професійне становлення – це системний багаторівневий процес накопичення людиною нових умінь, навичок, відношень та соціальних уявлень, які виникають в наслідок освоєння або реалізації певної професійної діяльності.

Професійне становлення фахівців юридичного напрямку вимагає врахування емоціогенного характеру майбутньої діяльності та потребує цілеспрямованого розвитку їхнього емоційного інтелекту. Результатом розвитку емоційного інтелекту на етапі професійного навчання є формування емоційної готовності. Емоційна готовність розглядається як інтегративна, динамічна властивість особистості, яка визначається сукупністю емоційних знань, ефективністю їх використання і є важливим ресурсом особистості.

Література

1. Дерев'яно С.П. Емоційний інтелект як чинник соціально-психологічної адаптації особистості до студентського середовища: автореф. дис. ... канд. психол. наук / С.П. Дерев'яно. — К., 2009. — 20 с.
2. Дубчак Г.М. Аналіз внутрішньо-особистісних переживань студентів у період навчання у вузі / Г.М. Дубчак / Перспективні педагогічні технології в системі не-перервної освіти: матер. Всеукр. наук.-пошук. конф.: у 2 ч. / [за ред. І.Г. Єрмакова, С.В. Рудаківської]. — К.: КиМУ, 2005. — Ч. 2. — С. 356-362.
3. Ермолаєва Е.П. Профессиональная идентичность и маргинализм: концепция и реальность / Е.П. Ермолаєва // Психологический журнал. — 2001. — Т. 22. — № 4. — С. 51-59.
4. Корнієнко І.О. Особливості саморегуляції поведінки особистості студента в ситуації неуспіху / І.О. Корнієнко // Психолого-педагогічні аспекти розвитку майбутнього фахівця: програма та тези Міжнар. наук.-практ. конф. (19-20 червня 2009 р.) / [за заг. ред. к. психол. н., доц. Н.О. Євдокимової]. — Миколаїв: Миколаївський державний університет імені В.О. Сухомлинського, 2009. — 92 с.
5. Крайнюк В.М. Технології формування стресостійкості фахівця до діяльності в екстремальних умовах / В.М. Крайнюк // Перспективні педагогічні технології в системі неперервної освіти: матер. Всеукр. наук.-пошук. конф.: у 2 ч. / [за ред. І.Г. Єрмакова, С.В. Рудаківської]. — К.: КиМУ, 2005. — Ч. 2. — С. 127-136.

УДК 347.2.3

РОЗВИТОК МАЙНОВИХ ВІДНОСИН В УМОВАХ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ЗМІН

Пугач В.М. – викладач

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

На сучасному етапі, коли тривають складні процеси відродження українського права, а також в умовах значного підвищення інтенсивності інтеграційних процесів та поширення цих процесів за межі міждержавних відносин, зросла потреба в подальших теоретичних та практичних інтеграційно-правових розробках у сфері правового забезпечення товарних майнових відносин суб'єктів приватного права. Інтереси економічної євроінтеграції потребують ревізії усієї правової системи України, і в першу чергу - в частині, що має забезпечувати ринковий характер цивільних майнових відносин. Оскільки цей характер визначається принципами юридичної рівності, вільного волевиявлення, майнової самостійності їх учасників, засобами правового забезпечення цих відносин виступають в українській правовій системі цивільне законодавство та «обслуговуюча» галузь господарсько-підприємницького законодавства. Разом з тим, відокремленість останньої від цивільного законодавства не завжди є сумісним із зазначеними ринковими

принципами, а отже - з європейською правовою моделлю. Окремою проблемою є охорона права власності, включаючи підприємницьку та корпоративну власність, за європейським зразком. Разом з посиленням ринкових важелів правового регулювання майнових відносин, є необхідність приведення соціальної складової цього регулювання до рівня стандартів ЄС, - це стосується якості та безпеки товарів та послуг, захисту прав споживачів, акціонерів тощо. В перспективі виникають проблеми приєднання до процесу уніфікації європейського цивільного права.

Нині реалізація майнових прав здійснюється на основі загальноправових принципів недоторканності власності і свободи договору, які передбачають рівність, автономію волі та майнову самостійність учасників цивільно-правових відносин, неприпустимість довільного втручання будь-кого у приватні справи. У сучасній ринковій економіці майнові відносини мають еквівалентно-платний характер, властивий нормальному товарообміну, вартісним (грошовим) економічним відносинам. Можливі,

звичайно, і безоплатні майнові відносини (наприклад, дарування, безоплатна позика, безоплатне користування чужим майном тощо). Вони, однак, вторинні, походять від платних майнових відносин і не є звичайною формою товарообміну. Слід, однак, зауважити, що еквівалентність не є загальною ознакою для майнових відносин, регульованих цивільним правом. Розглянута риса не характеризує відносини власності в їх статичному стані (як право володіння), ця риса властива лише майновим відносинам в динаміці, тобто у процесі обміну речами та послугами. Тому стверджувати, що еквівалентність є універсальною ознакою майнових відносин, означає безпідставно, всупереч дійсності, звужити коло відносин, регульованих цивільним правом. Слід також враховувати, що суб'єкти права власності можуть своєю волею в умовах товарно-грошового господарства передавати своє майно у власність або у тимчасове володіння інших осіб безоплатно. Такі відносини мають досить значне поширення між громадянами і певним чином між громадянами та організаціями, є відносинами власності і, безперечно, включаються у предмет цивільного правового регулювання. Однак значення еквівалентності не можна недооцінювати, ця риса майнових відносин є важливою ознакою, що характеризує основну масу опосередковуваних цивільним правом відносин власності в їх динаміці, визначає особливості правової форми відносин товарно-грошового обороту, тобто зобов'язального права.

Юридично майнові відносини щодо приналежності матеріальних благ оформляються як речові правовідносини. Останні поділяються на відноси-ни власності та відносини інших (обмежених) речових прав. Відносини власності мають однаково майновий характер і в тому випадку, коли власник сам користується належною йому річчю, і тоді, коли він свою річ передає іншій особі за плату або безвідплатно.

Тому, майнові відносини, що мають іншу (нетоварну) природу, і, отже, не відповідають зазначеним ознакам (наприклад, податкові, бюджетні й інші фінансові відносини; відносини щодо використання землі та інших природних ресурсів, що перебувають у державній власності, і т. п.), не входять у предмет цивільного права і не можуть регулюватися ним.

Таким чином, панування в Європі правового принципу пріоритету прав людини обумовлює обмеження публічно-правової сфери регулювання, а отже, - первинний характер відносин приватноправової сфери щодо сфери публічно-правових відносин. Відтак, інтеграція до внутрішнього ринку ЄС потребує підвищення ролі приватноправового інтересу у регулюванні цивільних майнових відносин товарного характеру. Межа між приватним та публічним правом в Україні має визначитися, в кінцевому рахунку, з класичної римсько-правової позиції приватного чи суспільного інтересу та за суб'єктною ознакою прав та обов'язків (у сфері регулювання майнових відносин - за ознакою права власності).

Література

1. Федоришина О.О. Проблеми інтеграції України до Європейського Союзу / О.О. Федоришина // Ефективна економіка. – 2014. – Випуск № 4. – С. 158–162.
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення державної реєстрації прав на нерухоме майно та захисту прав власності : Закон України від 06.10.2016 року № 1666-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/679>

УДК 37.02

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ ЗАСТОСУВАННЯ КЕЙС-ТЕХНОЛОГІЙ З ЮРИДИЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Вдовиченко Т.В. – викладач

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Сьогодні найважливішим завданням освіти в Україні є підготовка освіченої, творчої особистості. У зв'язку з цим змінюється роль викладача. Він перестає бути носієм знань. В першу чергу викладач покликаний організувати самостійну роботу студентів, в якій кожний оволодів би низкою здатностей до якісних професійних дій, самонавчання, самоуправління,

адаптації, особистісної готовності до майбутнього. Саме він створює середовище, в якому стає можливим вироблення кожним студентом на рівні розвитку його інтелектуальних та інших здібностей, формування вмінь самостійно приймати рішення в умовах невизначеності, вироблення вмінь розробляти багатоваріантні підходи до реалізації